

Dansk Selskab for Tibetansk Kultur

TIBET

Nummer 82

Årgang 29

Juli 2013

Dansk Selskab for Tibetansk Kultur

Adresse: Jansvej 12, 2. tv.
2300 København S
E-mail: dstk.info@gmail.com
Web: http://dstk.dk

Telefon:

Formand/redaktion/butik: 40 17 13 72.
Næstformand/spørgsmål vedr. sponsorship
og medlemskab: 21 25 56 71
Telefontid: onsdage kl. 17:00—19:00.

DSTK's bestyrelse består af:

Grethe Sørvig, (formand, ansvarshavende
redaktør, layout, butik), Uffe Meulen-
gracht Hansen (næstformand, ansvarlig for
sponsorship og medlemsdatabaser), Lise
Hjorth, Jørgen Evang og Györgyi Lenke
Barna. Suppleanter: Lillian Evang og
Wangdi Gyalyen. Revisorer: Jonna Rives
og Birgit Nielsen.

Kontingent:

Enkelt medlemskab: 250 kr
To i samme husstand: 350 kr
Firmaer: 500 kr

Kontingent og gavebidrag til Selskabet
indbetales på: reg. nr.: 1551, kontonum-
mer: 342 87 88. Kontingentet skal betales
senest den 1/6, og helst før. Kontingentet
dækker bl.a. Selskabets daglige drift, ud-
gifter til trykning, forsendelse af medlems-
blad, samt arrangementer for medlem-
mer.

Sponsorbidrag:

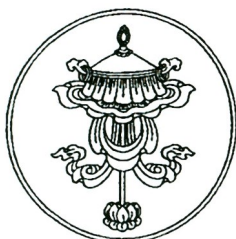
Indsættes på: reg. nr. 1551, kontonummer:
342 87 88. Læs mere om de projekter du
kan støtte gennem Selskabet i vores faste
spalte, 'Nyt om Projekter'.

Redaktion:

Ansvarlig redaktør: Grethe Sørvig, redak-
tører og bidragsydere: Jørgen Evang, Lise
Hjorth og Györgyi Lenke Barna.
Layout: Grethe Sørvig
Forside: Padma Sambhava (tib: Guru Rin-
poche), bagside: Kalachakra mandala.

Tekstbidrag til bladet:

Modtages gerne. Kontakt redaktionen på:
dstk.info@gmail.com hvis du vil bidrage
med en tekst.

Indhold

Tre kvindelige mystikere.....	3
I kaptajn Hermansens Fodspor.....	9
Referat fra generalforsamlingen 2013.....	15
Nyt om projekter.....	18
Nyt fra bestyrelsen.....	22
Et efterårsbesøg i Tsurphu.....	23
Aktivitetskalender.....	26
Selakui-en TCV skole i Uttarakhand.....	27
Nyt fra butikken	30

Annoncér i 'Tibet'

Bladet når ud til flere hundrede personer med særlig interesse for det tibetan-
ske kulturområde, dvs. Tibet, Mongoliet, Nepal, Bhutan og Sikkim. Hvis din
annonce gælder en restaurant, foredrag, film, varer eller rejser, der relaterer
til denne målgruppe, er det en rigtig god ide at annoncere i 'Tibet'.

Priser og opsætning

Annoncestørrelse:	Pris for farveannoncer:
1/8 side: 1 spalte: 53 x 86	450,-
1/4 side: 2 spalter: 114 x 86	750,-
1/2 side: 175 x 112	1000,-
1 helside 175 x 226	1700,-

TRE KVINDELIGE MYSTIKERE

Beretninger

Af Tove Ahlmark og Anne-Sophie
Bernstorff

Del 1 af 2

I Tibet er der tradition for at kvindelige mystikere, yoginier, kan være vandringskvinder, der lever selvstændigt, og som i perioder er knyttet til en lærer, en lama, for at få belæringer, hvorefter de igen drager videre til den næste lærer, den næste belæring. Der findes flere beretninger om kvindelige mystikere, hvoraf Yeshe Tsogyal, Machig Lapdron og Jetsun Lochen er nogle af de væsentligste.

Yeshe Tsogyal var partner med Padma-sambhava, den indiske yogi, der ifølge traditionen bragte buddhismen til Tibet i slutningen af 700-tallet. Hun er bemærkelsesværdig ved sin tantriske praksis og sin ovenud store kærlighed og medfølelse med alle levende væsener. Hun er måske Tibets største kvindelige yogini.

Omkring år 1100 levede Machig Lapdron, der blev opfattet som en inkarnation af Yeshe Tsogyal. Hun udviklede ifølge traditionen sin egen praksis, chød, og med denne praksis blev der skabt en ny metode til oplysning, som skulle blive meget udbredt.

I 1953 døde Jetsun Lochen, den kvinde, der som en reinkarnation af Machig Lapdron, satte chødpraksissen højt og

skabte sin egen udgave af den. Jetsun Lochen adskiller sig fra de to andre yoginier ved som 40-årig at aflægge løfte som nonne og blive leder af et kloster i Tibet.

Machig Lapdron og Jetsun Lochen har mange ligheder. De var begge eneboere, anvendte den samme spirituelle praksis, chød, og opholdt sig på begravelsespladser som en del af deres praksis. Alle tre kvinder var frie kvinder, der ikke levede som traditionelle hustruer eller som nonner, men som praktiserende yoginier. Disse kvinder er gået deres egne veje.

De fik belæringer og havde lamaer som vejledere, men levede ofte et liv i naturen uden et klostersamfunds faste rammer. Som en del af deres praksis vandrede de meget, opholdt sig i huler og på hellige steder i forbindelse med re-træter.

De kunne få til dagen og vejen ved at udføre ritualer og tigge, fordi der i Asien er en respekt for hellige mænd og kvinder blandt lægfolk og en tradition for at hjælpe dem med husly, mad og tøj. De tre store yoginier skabte en ny spirituel praksis, fulgte ingen allerede fastlagt vej

og blev alle tre store kvindelige lærere.

Yeshe Tsogyal 757-817

Kilden til Yeshe Tsogyals liv er primært "Sky Dancer, The Secret Life and Songs of Lady Yeshe Tsogyal" (1), der rummer en beskrivelse, som traditionen anser for at være hendes egen beretning om sit liv

Ægteskab

Da Yeshe Tsogyal blev undfanget, så hendes moder en vision, og derfor forventede man, at barnet ville blive noget særligt, også fordi barnet blev født, uden at moderen følte nogen form for smerte.

Faderen var en tibetansk fyrste. Barnet viste sig hurtigt at have usædvanlige evner. Men forældrene havde ingen forståelse for datterens spirituelle potentiale. Deres hovedtanke var at få datteren godt gift.

Yeshe Tsogyal var usædvanlig smuk, og derfor ønskede mange fyrster at ægte hende. Mellem to potentielle ægtemænd opstod stor jalousi. For at undgå at denne jalousi skulle udvikle sig til en indbyrdes krig, besluttede forældrene offentligt at kundgøre, at nu ville de sende

datteren bort, og den, der først fik fat i hende, kunne få hende som kone. Dog måtte man så love, at der ikke ville blive ført krig.

Yeshe Tsogyal ønskede ikke noget konventionelt ægteskab, men hendes ønske blev ikke hørt, og hun blev som 12-årig sendt af sted. Da hun blev fanget, kom hun til at tilhøre den mand, der fangede hende. Hendes ønske var at leve i cølibat. Hun gjorde voldsom modstand mod ægteskabet, og det lykkedes hende at slippe væk. Hendes fangevogtere var fordrukne, og det var hendes redning.

Hun flygtede ud i en hule, hvor hun levede af de frugter, der voksede vildt deromkring. Men en dag blev hun fundet, og kampen om hende fortsatte. Til sidst besluttede kong Trisong Detsen af Tibet, at han ville gifte sig med Yeshe Tsogyal. Denne konge var interesseret i buddhismen. Han havde inviteret en stor buddhistisk vismand fra Indien til at komme til Tibet for at give belæringer. Denne vismand var yogien Padmasambhava, som underviste i tantra. Det var skik, at man gav en gave som tak for de belæringer, man modtog. Kongen gav Yeshe Tsogyal til Padmasambhava som tak for sin indvielse i vajrayana-buddhismen, diamantvejen, den effektive praksis, der skærer som en diamant lige igennem jeg-tilknytningen og fører frem til oplysningen. Det var omkring år 750. Da var Yeshe Tsogyal seksten år gammel.

Rejsen efter en tantrapartner

Yeshe Tsogyal modtog mange belæringer fra Padmasambhava, som bragte hende stor spirituel fremgang. Hun indså lidelsens betydning og forstod, at al den lidelse, som hun havde gennemgået skyldtes gammel karma, dvs. handlinger

Padmasambhava

hun havde foretaget i dette eller i tidligere liv.

Yeshe Tsogyal var nu ved at forstå, hvad hun havde som sin livsopgave. Hun havde ladet sig føde bevidst for at tjene alle levende væsener. Hun blev Padmasambhavas tantrapartner. Herved opnåede hun at komme i et spirituelt forhold, og ikke i et lægforhold, som hendes ægteskab havde været. Padmasambhava indviende hende i den buddhistiske tantra.

Padmasambhava fortalte Yeshe Tsogyal, at hun kunne lære tantraens mysterier ved at have en partner. Ikke en hvilken som helst partner, men en partner, der besad egnede, høje egenskaber f.eks. Bodhichitta. I selvbiografien siger Padmasambhava: ”Uden en partner, en partner med egnede, høje egenskaber,

kan du på ingen måde erfare tantraens mysterier. Det er snarere sådan, at hvis en lergryde ikke er blevet hærdet gennem brænding, kan den ikke bruges. På et område, hvor der ikke er brænde, kan man ikke tænde ild. Hvis der ikke er fugtighed til at støtte væksten, er det formålsløst at så” (1)

Yeshe Tsogyals opgave blev at drage til Nepal for at finde sin kommende partner, som skulle være en ung mand på seksten år. Hans kendetegne ville være, at han havde et modernærke på sit højre bryst.

Yeshe Tsogyal drog af sted på en lang og anstrengende rejse. En af rejsens voldsomme begivenheder var, da syv tyve dukkede op og bestjal hende. De tog alt fra hende, men hun bukkede ikke under for vrede

Yeshe Tsogyal

og had, men var i stand til at tale med dem på en sådan måde, at de i stedet for at stikke af fra hende, blev interesseret i dharmen og blev hendes elever.

En anden gang dukkede syv andre mænd op og voldtog hende. Denne voldsomme ugering greb hun imidlertid som en mulighed for at tale med forbryderne, og hun var i stand til at belære forbryderne om karma og lidelse og dharmen i det hele taget. Også disse syv blev hendes elever.

Yeshe Tsogyal viste sig således som den store praktiserende, der er i stand til at overvinde omverdenens vold og aggressioner, og i stand til at kontrollere sine egne emotioner og derved transformere dem til visdom. Dette er netop vajrayanabuddhismens lære ærligt at erkende sine emotioner og lidenskaber og at transformere dem ved hjælp af spirituel praksis til visdom.

Endelig nåede Yeshe Tsogyal frem til Nepal og begyndte at lede efter sin kommende partner. Hun blev noget overrasket, da det viste sig, at han var slave. Hun forstod, at hun var nødt til at løskøbe ham, og det lykkedes hende faktisk at finde midlerne til at købe ham fri ved at genoplive en ung mand fra døden. Denne løskøbte slave, Atsara Sale, fulgte hende resten af livet. Han blev hendes discipel og partner.

På vejen tilbage til Padmasambhava foretog Yeshe Tsogyal en længere retræte i en hule. Tre år varede den, og den var en meget hård prøve for hende. Hulen lå højt oppe i Himalayas bjerge, helt oppe ved snegrænsen. Her opholdt hun sig med kun få hjælpere og klarede sig igennem, fordi der var hjælpsomme mennesker, der af og til bragte hende madvarer. Det krævede stor disciplin af hende at passe sin spirituelle praksis og leve under de meget spartanske forhold.

Derefter vendte Yeshe Tsogyal tilbage til Padmasambhava. Han var, modsat mange andre, af den opfattelse, at kvinder havde potentialet til at blive oplyst. Yeshe Tsogyal beklagede sig imidlertid efter sine erfaringer på rejsen over de vanskeligheder i den ydre verden, der var forbundet med at være buddhistisk praktiserende kvinde.

*Padmasambhava og Yeshe Tsogyal i tantrisk forening
(Tibetansk: Yab Yum)*

YesheTsogyals opfattelse var, at omverdenen var fjendtligt indstillet, fordi de anså kvinder for at være af lavere fødsel. Vanskelighederne var, at hundene overfaldt kvinderne, når de gik rundt og tiggede, tyvene tog, hvad kvinderne måtte have af mad og ejendele, og mændene voldtog kvinderne, hvis de så godt ud.

Yeshe Tsogyal som Padmasambhavas tantrapartner

Padmasambhava var af afgørende betydning for Yeshe Tsogyal, og gennem ham gjorde hun store fremskridt i dharmen. Af ham lærte hun om tantra, hvis hovedformål er at forene visdom og medfølelse.

I den form for tantra, som Yeshe Tsogyal og Padmasambhava arbejdede med, indgik en fysisk partner. Det er vigtigt at huske på, at denne form

for partnerskab ikke har til formål at tilfredsstille egne og den andens seksuelle lyster, men har til formål at de som partnere skal hjælpe hinanden på vejen frem mod alle levende væsens oplysning. Forholdet har tydeligt til hensigt, at begge partnere skal vokse spirituelt af relationen. Derfor er det ikke tale om noget parforhold i traditionel forstand. Der er ikke tale om troskab, ægteskab og børneproduktion.

Alle former for handlinger, tanker og følelser gøres til en del af den spirituelle proces. Der stilles store krav til partneren, idet der mellem

*Mange kvindelige mystikere har vandret i de tibetanske bjerge og boet der i længere retræter
(Foto fra Mount Kailash i Vest Tibet).*

de to involverede skal være en dyb følelse af spirituel samhørighed. Partneren kan tjene som spejl.

Forholdet til en partner kan på det bevidsthedsmæssige plan tydeliggøre emotioner og psykiske mønstre, som det derefter er muligt at bearbejde.

Et eksempel fra vores hverdag kunne være, at jeg altid bliver så vred på min partner når jeg...eller, at jeg bliver helt træt, når min partner...Partneren tjener til at få lys på mine emotionelle reaktioner, og det at blive bevidst om indre, psykiske mønstre kan være medvirkende til at ændre dem til visdom.

Yeshe Tsogyal blev som ganske ung partner med sin lærer, Padmasambhava. Det var faktisk en del af undervisningen, at de var partnere. Padmasambhava havde seks partnere. Yeshe Tsogal havde tidligt indset alle tings foranderlighed. Dette er fundamentalt i buddhismen. Yeshe Tsogyal var selv rejst til Nepal for at finde sin tantrapartner, Atsara Sale.

Hun blev hans lærer, og han blev hendes partner, men hun blev også lærer for mange andre, hvoraf flere også blev hendes partnere. Formålet hermed var som sagt at hjælpe og støtte hinanden på den spirituelle vej.

Yeshe Tsogyals parrelationer tjente netop til at ophæve jegtilknytningen, faktisk det modsatte af hvad normale, konventionelle parforhold drejer sig om, at du er min, og du tilhører mig og skal være mig tro. Det tantriske forhold drejer sig om at blive oplyst og derved hjælpe alle mennesker frem til oplysningen og dermed være til tjeneste for alle levende væsener. Det var denne vej, der bragte hende frem til at nå buddhatilstanden.

Medfølelse og visdom

I den sidste del af sit liv, de sidste tolv år, efter, at Padmasambhava var rejst, påtog hun sig en sidste hård disciplin, som var på et meget højt niveau. Hun ville tjene alle levende væsener, og det gjorde hun, som det står i selvbiografien, ved at bytte sin karma med andres. Over

alt, hvor der var nød, hjalp hun. Hun hjalp både ved at give sin fysiske krop og ved at give al sin tid til de lidende.

Yeshe Tsogyal fortæller:

*De glubende sultne rovdyr
gav jeg min krop
De sultne gav jeg mad
De frysende gav jeg tøj
De syge gav jeg medicin
De fattige gav jeg rigdom
De fortabte gav jeg beskyttelse
De lystne gav jeg mine køns-
dele
Kort sagt gav jeg min krop og
mit liv til gavn for andre.
.....Jeg gav uden jeg-
tilknytning eller bekymring for
mig selv...(1)*

Yeshe Tsogyal fortæller videre i sin biografi:

Yeshe Tsogyal

Der var en ensom, gammel mand. Han var spedalsk og "hele hans krop dryppede af pus og blod, og hans næse var rådnet op helt ned til roden" og en slem lugt af råddenskab kom fra hans læber, mens han græd.

"Hvorfor græder du?" spurgte jeg ham.

"Det nuværende er et resultat af dine tidligere handlinger, og din gråd vil ikke hjælpe dig. Det ville være bedre for dig at recitere mantraer og visualisere guddomme. Det vil gavne!"

"At være ramt af sygdom er sandelig en samsarisk forbandelse", svarede den spedalske, "men jeg er offer for noget værre end det."

"Hvad kan være værre end det?"

spurgte jeg.

"En skadelig ånd gav mig denne plage; men jeg havde en kone, der ligesom dig var datter af en guddom. Hun valgte en anden mands selskab, da hun mistede lysten til mig, og til sidst smed hun mig ud af huset. Derfor tænkte jeg, at siden du har helliget hele dit liv til andre, kunne du blive min kone".

Og han begyndte at græde igen.

"Græd ikke!" sagde jeg til ham. Og medfølelse vældede op i mig. "jeg vil adlyde alle dine ønsker." Og derefter levede jeg sammen med den spedalske og udførte alle en hustrus pligter. Således var jeg model for alle.

Yeshe Tsogyal havde ladet sig føde for at tjene. I den sidste del af sit liv bevægede hun sig endnu et trin videre og var i stand til at manifestere sig alle steder i hele universet i forskellige former. Hun var ikke længere bundet af sin fysiske form. Hun var i stand til at transformere sig til sin essens, den essens, der er alts essens, og ud af hvilken alt opstår. Ved at manifestere sig i forskellige former var hun i stand til at hjælpe menneskene med deres forskellige behov.

Yeshe Tsogyal fortæller:

*For de sultende viste jeg mig som et bjerg af mad og gjorde dem lykkelige...
For de nøgne viste jeg mig som forskellige slags tøj og gjorde dem lykkelige.
For de barnløse viste jeg mig som sønner eller døtre og gjorde dem lykkelige.*

For de lystne mænd viste jeg mig som tiltrækkende piger og gjorde dem lykkelige.

For de giftelystne kvinder viste jeg mig som smukke mænd og gjorde dem lykkelige...

For de syge viste jeg mig som medicin og gjorde dem lykkelige.

For de angste og frustrerede viste jeg mig som deres indre behov... (1)

Det usædvanlige ved Yeshe Tsogal var altså, at hun ikke blev en almindelig hustru, selv om der var stærke kræfter, der søgte at tvinge hende den vej. Hun blev heller ikke nogen nonne, der gik i kloster og fulgte en allerede fastlagt vej. Hun blev en stor tantrapraktiserende og var dermed med til at udbrede buddhismen i Tibet. Den tantriske vej bragte hende frem til opnåelse af buddhavedsthed.

Yeshe Tsogyal er måske Tibets mest indflydelsesrige og berømte kvindelige lærer, en stor rollemodel, og måske en af verdens mest signifikante eksempler på kvindelig spiritualitet.

Vajravarahi

Alle Padmasambhavas 5 tantriske hoved-partnere siges at være udstrålinger af Vajravarahi. Yeshe Tsogyal var udstrålingen af hendes sind. (Red.)

Tantra

I Tibet findes en særlig form for buddhisme, der kaldes vajrayanabuddhismen. Navnet betyder diamantvejen eller tordenkilefartøjet og hentyder til den effektive metode, der som en diamant skærer lige igennem til oplysningen. Tantraen er en del af vajrayana.

Buddhistisk tantrisk praksis drejer sig om at visualisere sig selv som en guddom, og derved udvikle sine spirituelle potentialer. En begyndelsespraksis kan være at anvende en thangka, et malet billede af en guddom, som man anbringer et specielt sted, og som man ofrer til samtidigt med, at man forestiller sig,

at guddommen virkelig er til stede. På et langt højere stadium kan visualiseringen være, at den praktiserende selv er guddommen. Det er altså tale om et bevidsthedsmæssigt arbejde. Det er den form for buddhistisk praksis, som er den almindeligste.

Der findes en særlig form for buddhistisk tantrisk praksis, hvor en seksuel partner indgår. Denne form for praksis er langt mindre udbredt. Den praktiserende visualiserer sig selv og sin partner som en bestemt guddom. Det er en meget avanceret form for praksis, som stiller store krav til de to involverede.

Der er ikke tale om almindelig seksuel udfoldelse, ikke tale om seksualitet i traditionel forstand med begær og tilfredsstillelse, men om en form for kontrolleret forening, hvor man bruger den særlige fryd og energimæssige kraft, der er til stede.

Denne form for praksis har til formål at forene visdom og medfølelse, i det kvinden er et udtryk for visdom og manden et udtryk for både medfølelse og effektive metoder til spirituel udvikling. Formålet er at transformere den seksuelle kraft og anvende den til dyb indsigt. Det er ved at bearbejde sindet, at denne forening kan opnås.

Denne tantriske praksis adskiller sig fra den asketiske vej, som langt de fleste spirituelt søgende mennesker følger. Askesen er traditionelt munke og nonners vej.

Noter/kilder: (1) Dowman, Keith: overs. af 'Skydancer: the Secret Life and Songs of Lady Yeshe Tsogyal, Routledge and Kegan Paul, 1984.

Artiklen er et uddrag—kap. IV—af bogen "Håbet om at blive genfødt som dreng", af Anne-Sophie Bernstorff og Tove Ahlmark (Dansk Selskab for Tibetansk Kultur, 2002). Den sidste del af kapitlet, der omtaler de to yoginier, Machig Lapdrön og Jetsun Lochon, kommer i næste nr. af 'Tibet'.—

Tove Ahlmark, medforfatter af bogen "Håbet om at blive genfødt som dreng", er cand. theol. og cand. mag. i religionshistorie og dansk. Hun har, efter mange år som gymnasielærer, boet en årrække i Assisi, hvilket har ført til flere års fordybelse i den kristne mystik. Hun har desuden hentet inspiration i den buddhistiske metode og visdom. Hun har skrevet flere bøger, holdt kurser i selvudvikling, lavet pilgrimsrejser og også deltaget i dialogen med andre kristne retninger og de store verdensreligioner. Læs mere på hendes hjemmeside: <http://toveahlmark.com>

Anne-Sophie Bernstorff er tidligere mangeårig formand for DSTK, ansvarshavende redaktør på 'Tibet' fra 1997 til 2008 og medforfatter af bøgerne "Tibet til alle sider" (1995), "Tibet—den vanskelige Vej" (2000), "Håbet om at blive genfødt som Dreng" (2002), og "Tarab Tulku XI" (2009).

Hun arbejder til daglig som psykoterapeut og Life- og business-coach. Læs mere på hendes hjemmeside, <http://joycoaching.dk>

'Håbet om at blive genfødt som dreng' af Anne-Sophie Bernstorff og Tove Ahlmark kan købes gennem Selskabet.

Pris: kun 50,00 kr.

I Kaptajn Hermansens Fodspor

Af Jan Terje Voilaas

*Oversættelse fra norsk
af Grethe Sørvig.*

Mange har nok undret sig over, hvem Jan Terje Voilaas, grundlæggeren af Stiftelsen Children of Shambala og Børnehjem Uden Vægge, og manden med det geniale organisationstalent, er. Han har, helt eksklusivt, skrevet sin historie for Dansk Selskab for Tibetansk Kultur. Læs hans velskrevne og spændende beretning her.

Det etniske Tibet er et enormt geografisk område, næsten dobbelt så stort som det, der i dag er kendt som Den Tibetanske Autonome Region (TAR), og som er den del af Tibet, som i dag er afmærket på de fleste kort.

Næsten hele Qinghai-provinsen, store dele af Sichuan, og en god del af Gansu – og Yunnan-provinsen hører med til det oprindelige Tibet. Hvis dette store område blev placeret ovenpå Europa, ville det strække sig til Lissabon i vest, til Moskva i øst, og fra Oslo i nord til Tripoli i syd.

Selvom jeg har boet og arbejdet i Tibet

i syv år, kender jeg ikke Tibet. Det er området for stort og varieret til. Men jeg er begyndt at lære en lille del at kende: otte kommuner syd og vest for Xining, hovedstaden i Amdo i Tibet. Det er der vi arbejder. Det er der vi hjælper nogle af de fattigste ud af fattigdom. Det er det, der er vores arbejde i dag.

Et knudepunkt på Silkevejen

Xining har eksisteret i mere end 2000 år, som et vigtigt knudepunkt på Silkevejen, det konglomerat af karavanaveje, som så uendeligt længe har forbundet øst med vest, og syd med nord, og som

delvist stadigvæk gør det, ikke længere på kamel, æsel eller hest, men på hjul og skinner.

Selvom Xining i dag er en eksploderende storby, hvor skyskrabere skyder op i tusindvis, er det nemt at få øje på spor fra gammel tid. Store dele af byens pulserende handel bliver stadigvæk kontrolleret af Hui-folket, en muslimsk minoritet, som i hundredvis af år har trafikeret Silkevejen, men som i moderne tid har slået sig ned langs denne vej.

Kort over en del af Silkevejen.

Amdo er et meget

naturskønt område i Tibet, med høje bjerge og mange floder og søer.

Hui-folket er først og fremmest handelsfolk. De er ikke særligt optaget af uddannelse, udover det at kunne kalkulere pris og profit, og det er yderst sjældent de har et normalt erhverv, udenom den enkelte klans forretningsaktiviteter.

Mongoliet har også sat sine tydelige spor i området. Handelskaravaner og ryttere på krigstogt rejste ofte mod syd, på samme måde, som lokale tibetanske stammer rejste mod nord. Mange mongoler slog sig også ned i området, nogle i egne geografiske enklaver, andre i eksisterende tibetanske bosættelser, hvor de tog sig lokale tibetanske koner. Blod og kultur blev blandet sammen, og minoriteter opstod. Tu-folket og også Mongourer er to eksempler på de blandingsminoriteter, der i dag lever side om side med Hui, tibetanere, Salar og Han.

Xining har været på forskellige hænder op i gennem historien. I lange tider var Xining under kontrol af Beijing, som den vestlige bastion, til beskyttelse mod angreb fra vest. Tilsvarende har tibetanerne i lange perioder kontrolleret Xining, til beskyttelse mod angreb fra øst og nord. De sidste, der kontrollerede Xining før revolutionen, var Hui-folket, gennem deres berygtede krigsherre, Mabufang.

Mens Xining er, og altid har været, en etnisk og kulturel smeltedigel, så er områderne omkring, i sær mod syd og vest, domineret af den tibetanske kultur. Lavt-

liggende dale domineres af landsbyer, baseret på enkelt landbrug og husdyrhold, mens højlandet domineres af traditionelle tibetanske nomader, der i årtusinder har levet af og med sine dyr, der har været prisdrevet den mængde græs den gølle natur har kunnet producere.

Provinsen Qinghai er 1,7 gange større end Norge, men huser mindre end 7 millioner indbyggere. Ud af en folkemængde på mere end 1,3 milliarder mennes-

Tibetansk nomade

ker, kan området fremstå som uden væsentlig betydning, men det er langt fra tilfældet, for det er netop i denne provins, at floder, som Den Gule Flod, Yangtse, Mekong og Salween har sine kilder, og disse floder forsyner ca. 20% af jordens befolkning med vand.

Fattigdom og rigdom

Kina har, siden 1978, oplevet en økonomisk udvikling uden sidestykke i menneskehedens historie. Flere hundrede millioner mennesker er løftet ud af fattigdom. Nogle få er blevet styrtende rige, mange blot rige og endnu flere klarer sig godt.

Mange blev dog stående tilbage på stationen, da udviklingstoget kørte. Der findes mere end 200 millioner af dem selv i 2013; den næst største population af fattige mennesker i et enkelt land i verden i dag, og dette er flere fattige end i verdens 15 fattigste nationer tilsammen.

Der findes mere end nok penge i Kina i dag, til at håndtere landets fattigdomsproblemer. Udbredt korruption i alle samfundsled, manglende sociale ordninger, en mangelfuld lovgivning og et nærmest totalt fravær af individuelt, socialt ansvar, forhindrer at det sker. Kløften mellem rige og fattige øges i skræmmende tempo, og mange advarer nu i mod den måske største udfordring og trussel regimet nu står overfor.

Fattig tibetansk familie, der levede under fattigdomsgrænsen frem til de fik hjælp af Children of Shamabala.

Os, der bor i Qinghai oplever denne kløft hver dag. Udenfor vores kontorer står en Hummer, flere Mercedes-er og mere end et dusin dyre SUV-er. Rundt omkring os skyder tusindvis af nye skyskrabere op, og danner ramme om overdådige parkanlæg, store sportsarenaer og designbygninger, i prisklasser vi i Skandinavien kun kan drømme om.

Samtidigt behøver vi ikke at vende blikket langt væk fra alt dette, før vi oplever betydelig fattigdom, med alt hvad det indebærer af analfabetisme, under- og fejlnærings, fravær af sundhedstilbud, høj børnedødelighed, elendige boligforhold, forskellige former for menneskehandel, generel apati og håbløshed og stigende forfald.

Jeg er langt fra nogen ekspert, men for mig ser det ud til at de tibetanske nomader er den gruppe, der står overfor de største udfordringer. I århundreder, op til vor tid, har de levet og overlevet i takt med det, naturen havde at byde på. Et vanskeligt liv, et enkelt liv, men dog et liv og et levevis, der dannede grundlag for en af de mest distinkte og specielle kulturer, vi har kendskab til.

I dag er levevis og livsgrundlag under stærkt pres, så stærkt er presset, at det er højst tvivlsomt, om den vil overleve. Årsagerne er utallige og komplicerede, men hvis jeg skulle driste mig til en enkelt mulig forklaring, vil den dreje sig om valget mellem motorcykel og hest.

Motorcykel versus hest

Nomader bevæger sig over store geografiske områder i løbet af året. Transporten fra den ene sæsons græsnings arealer til et andet har traditionelt foregået ved hjælp af yakokser, muldyr og heste, og når hesten er blevet for gammel, bytter man sig til en ny, med en velfodret yak.

Sådan foregik dette helt frem til den første motorcykel dukkede op, og der gik ikke lang tid før den mest enfoldige nomade forstod, at ingen hest kunne konkurrere med en motorcykel. Den sidstnævnte har ikke behov for hvile, kan tilbagelægge store afstande, bevæger sig meget hurtigere end en hest, og

”græsser” færdigt på den tid det tager at fylde tanken op med benzin.

Valget gav sig selv, selvom der opstod et problem, og det var, at forhandleren af motorcykler ikke accepterede en yakokse som betaling, men forlangte kontanter.

Resultatet af dette blev, at nomaderne måtte øge antallet af dyr betydeligt,

Moderne tibetanske nomader med motorcykler og jeep

således at nogle af dem kunne sælges for at indbringe kontanter, og resultatet ser man nu over alt i Qinghai; alt for mange dyr, overgræsning og accelererende ørkendannelse, en overhængende trussel mod vandkilderne til 20 % af klodens befolkning.

Efter at have prøvet kvoteregulering, indhegnede græsningsarealer og flere andre tiltag, uden væsentlige resultater, besluttede myndighederne for fem år siden, at betydeligt stærkere midler måtte tages i brug, og disse midler drejer sig i praksis om at drive nomader, såvel som dyr, væk fra græs landet og fra den eneste form for levevis nomaderne kender til. Måden dette gøres på nu, er at bygge titusinder af nye boliger i såkaldte ”settlements”, centralisere skoler og andre offentlige tilbud, og så øve betydeligt pres på den enkelte familie om at opgive sin levevis, og flytte til en af disse ”settlements”. Det gør skolegang og andre praktiske forhold enklere, men hvad skal de leve af?

Alt kan gå galt

Jeg kom til Tibet i 2006. Jeg havde netop overlevet en 43.000 km lang cykeltur gennem 35 lande, og jeg kunne se tilbage på 50 fantastiske år, hvor jeg aldrig havde manglet noget, heller ikke inspirerende og spændende opgaver og udfordringer. Jeg kom til Tibet i taknemme-

Nomade- ”settlement” i Tibet

lighed, og jeg kom med et oprigtigt ønske om at give noget tilbage, for alt jeg har fået, gennem så mange år. Men hvordan kunne jeg omsætte taknemmelighed til praktisk handling?

Jeg er sømand og skibsfører, økonom og projektudvikler. Jeg havde ingen erfa-

Jan Terje Voilaas under hans cykeltur i 2005-2006.

ring fra eller uddannelse indenfor bistandsarbejde, men er det egentlig så svært? At hjælpe fattige mennesker til et bedre liv, og måske til og med hjælpe dem ud af fattigdom?

Jeg startede med at udstyre flere fattige landsbyer med solar-kogere. Det var et meget populært bidrag for syv år siden, og al fornuft tydede på, at de ville erstatte forbrænding af fossile brændstoffer med ”ren” energi, som igen vil reducere lokal forurening, og lette byrden for de mange kvinder, der bruger så meget tid på at samle brænde. Det var landsbyerne selv, der bad om denne slags solar-kogere. Alle ville have solar-kogere på den tid.

Et år senere rejste jeg tilbage til nogle af landsbyerne, for at se om resultatet blev

sådan som alle argumenterede for, at det ville blive, men jeg fandt ud af, at ikke en eneste solar-koger var i brug. Mange var gået i stykker, og dem, der ikke var ødelagt stod og samlede støv. Hvorfor? Vel, det siger sig egentligt selv. Hvem vil stå ude og lave mad i bidende kulde eller skarp sol, når ovnen indendørs allerede brænder for at holde huset varmt? Hvorfor ikke sætte kedlen på ovnen, som man altid har gjort?

Ved et andet tilfælde udstyrede jeg flere hundrede familier med moderne smørkærner. Traditionelt bruges en "osow", et cylindrisk, aflangt trækar, til produktion af smør. Dette er et meget tungt og tidkrævende arbejde, hvor det tager to unge stærke kvinder seks timer at kærne to kilo smør, ud af 20 liter mælk.

De nye smør-kærner kunne kærne seks kilo smør ud af den samme mængde mælk, på blot to timer, af en person. Fordelene var så åbenbare, at jeg havde svært ved at forestille mig hvad, der kunne gå galt.

Alligevel, da jeg rejste tilbage et år senere for at se hvordan det var gået, fandt jeg til min forskrækkelse ud af, at smørkærnerne havde lidt samme skæbne som solar-kogerne; ikke en eneste kærne var i brug. Og hvorfor? Jo, mændene syntes ikke det nye smør smagte lige så godt som det gamle, og dermed måtte kvinderne igen finde frem deres "osow".

Inspiration og motivation

Udviklingshjælp, i modsætning til nødhjælp, er slet ikke nemt, men det er lettere hvis man hele tiden stiller spørgsmål, er nådeløst selvkritisk, og ærlig nok til at lære af de fejl man ikke

Osow

kan undgå at lave. Jeg har selv hentet inspiration og lærdom fra egne erfaringer i livet, ikke mindst fra følgende oplevelse i min barndom:

Da jeg var ti år gammel (1966) flyttede en gammel sø kaptajn ind i mit nabolag i Egersund, en lille kystby på sydvestkysten af Norge. Kaptajn Hermansen var en skræmmende, men også tiltrækkende personlighed for os børn i gaden. I mit personlige tilfælde blev den tiltrækkende del den stærkeste, og under tiden blev jeg siddende og lytte i utallige timer, til de utrolige beretninger Kaptajn Hermansen havde at fortælle, fra sit lange liv til søs.

Inspiration, motivation og drømme; 16 år gammel rejste jeg selv til søs som deckhand, og ti år senere signede jeg min første kontrakt som skibsfører, som en af Norges yngste efter krigen. Ifølge min opfattelse gjorde kaptajn Hermansen alt helt rigtigt, i sær fra bistandsperspektiv. Han kom fra samme sociale og geografiske baggrund som jeg, han gav ingen løfter, og han gjorde det klart, at ingen anden end jeg selv kunne tage ansvar for min egen udvikling. Udover dette bidrog Kaptajn Hermansen med det, jeg oplever som de vigtigste og helt afgørende ingredienser i alt udviklingsarbejde; inspiration, motivation og tro på, at det umulige kan blive muligt, hvis jeg selv arbejder hårdt nok for det.

I kaptajn Hermansens ånd

Vort hovedprojekt i Tibet i dag hedder "Børnehjem Uden Vægge" (BUV). Projektet er rettet mod børn og unge, der

lever i absolut fattigdom, og som accepterer skolegang og uddannelse, som en vej ud af fattigdom.

BUV handler ikke om os, som bistandsorganisation, men om børnene selv, og det arbejde, som kun de selv kan lave, for at løfte sig selv og deres familie ud af fattigdom. Vores arbejde er som kaptajn Hermansens; at fortælle, opmuntre, inspirere og motivere, og samtidigt hjælpe til med at fjerne de mange økonomiske og praktiske forhindringer, som måtte dukke op på den lange vej gennem uddannelse, og frem til det enkelte barns første ansættelse.

Ovenfor: Undervisning og kærlig omsorg på Børnehjem Uden Vægge.

Børn, lokale socialarbejdere, lærere og plejefamilier fra Børnehjem Uden Vægge.

Jeg skulle ønske der var kortere og enklere veje ud af fattigdom, end den mange år lange vej vi kender som sekulær uddannelse, men jeg har endnu ikke fundet sådanne alternativer. Hvis man ikke kan læse og skrive, noget der er tilfældet for over 90% af de voksne fosterfamilie medlemmer, så er løbet kort og godt kørt. På den anden side, hvis vi kan hjælpe børn og unge til uddannelse og arbejde, hjælper vi samtidigt deres fremtidige børn og børnebørn til en endnu bedre uddannelse.

Og mere, jeg betragter også uddannelse som det bedste ikkevoldelige forsvar mod alle de trusler den særegne tibetanske kultur nu står overfor. Gennem uddannelse får man kundskab, og af kundskab vokser identitet og forståelse for egen kultur og egenart. BUV gennemføres nu udelukkende af

lokalt ansatte socialarbejdere; unge piger og drenge, der er født og opvokset i de områder hvor vi arbejder, og som selv har fået en uddannelse. De taler sproget, de kommer fra samme kultur og sociale baggrund, og de er levende bevis på, at uddannelse er vejen. Kaptajn Hermansen var mit store forbillede. Vores socialarbejdere er BUV-børnenes forbilleder.

Fra hardware til software

Vi startede BUV ganske forsigtigt i efteråret 2009 med 30 børn og familier involveret, men efterhånden som vi vandt erfaring, og oplevede, at projektet virkede, sådan som vi ønskede og håbede, er BUV nu vokset til 650 børn, med ca. 3000 mennesker involveret.

BUV har også udviklet sig betydeligt mht. indhold og kvalitet, og tilbyder nu

alle BUV-børn i grundskolen og på mellemstadiet:

- * 7 dages lejrskole hvert andet år.
- * Individuelt, behovsprøvet, økonomisk og materiel støtte til børn og familier.
- * Personlig kontakt med, og opfølgning fra deres respektive socialarbejdere.
- * Nødtelefon med direkte kontakt til deres respektive socialarbejdere.
- * Individuel rådgivning om uddannelse efter grundskole-niveau.
- * Individuel hjælp i forbindelse med optagelse på højskole, universitet og erhvervs uddannelse.

BUV-børn i erhvervsuddannelse og ved højskoler og universitet tilbydes:

- * Uddannelses- og opholds stipendium.
- * Personlig kontakt med, og opfølgning fra deres respektive socialarbejdere.
- * Nødtelefon med direkte kontakt til deres respektive socialarbejdere.
- * Individuel rådgivning, og hjælp med jobsøgning

BUV har uden tvivl udviklet sig betydeligt siden vi startede projektet, og jeg oplever, at det bliver bedre og mere effektivt, efterhånden som tiden går. I begyndelsen var mange i tvivl om projektet ville have nogen effekt, de fleste i branchen havde mere tro på traditionelle ”hardware”-projekter, som solar-kogere, veje, broer, skolebyg og den slags, men nu forstår alle, at bistandsarbejde for de aller fattigste først og fremmest er en mental proces, ikke en fysisk.

Det forstod kaptajn Hermansen, og det forstår også vi nu.

Om forfatteren:

Jan Terje Voilaas blev født i den syd-vestnorske kystby, Egersund, i 1956. Han har, som han selv udtrykker det, haft tre karrierer: i den første, der varede i 13 år, var han styrmand og kaptajn i den norske handelsflåde. I den anden, der varede i 17 år, havde han, efter en BA i business og administration fra Oslo Universitet, forskellige lederstillinger, bl.a. som økonomidirektør, projektleder og projekt- og organisationsudvikler i Studentsamskipnaden i Kristiansand. I 2006 grundlagde han Stiftelsen Children of Shambala, og er nu øverste leder af the Shambala Foundation og Børnehjem Uden Vægge.

Samtidigt med de to første karrierer, rev han et par år ud af kalenderen og cyklede over 70.000 km., og besøgte 55 lande, bl.a. Tibet.

Manjushri, kundskabens bodhisattva.

Under sine rejser fik han publiceret ca. 50 rejseartikler i norske aviser. Artikler, der fik megen opmærksomhed og mange anmelder-roser.

I 2006 udgav han den anmelderroste bog, ”Absolut Lykkelig” (kun udgivet på norsk) og det var indtægterne fra bogen, og fra andre artikler og foredrag, der dannede grundkapitalen til Stiftelsen Children of Shambala.

Som barn led Jan Terje Voilaas af flere alvorlige sygdomme, bl.a. hjernehindebetændelse, tuberkulose og akut penicillin-forgiftning, og var indlagt på hospital i tilsammen 2 år, ofte i isolation. ”Og dette”, fortæller han, ”er en god pointe forhold til BUV, hvor situationen for mange

BUV-børn kan se håbløs ud, men hvor jeg af egen erfaring ved, at der bor store ting i os alle, og derfor bør alle få en fair chance til at realisere sit potentiale, på samme måde, som jeg selv har været så heldig at kunne”.

Referat fra Dansk Selskab for Tibetansk Kulturs generalforsamling, tirsdag den 23. april 2013

Da mange sponsorer har efterlyst et projekt, der støtter ældre tibetanske flygtninge, har Dansk Selskab for Tibetansk Kultur besluttet at støtte The Tsering Elder's Home udenfor Kathmandu i Nepal. Læs mere under rubrikken 'Nyt om Projekter'.

Dagsorden

1. Valg af dirigent og referent
2. Årsberetning
3. Regnskabsaflæggelse
4. Fastsættelse af kontingent
5. Valg af bestyrelse
6. Valg af suppleanter
7. Valg af revisorer
8. Indkomne forslag
9. Eventuelt

Ad 1. Valg af dirigent og referent

Dansk Selskab for Tibetansk Kulturs formand blev valgt som dirigent, og Lise Hjorth som referent. Formanden bød velkommen, og konstaterede, at generalforsamlingen var lovligt og rettidigt indkaldt.

Ad 2. Årsberetning

Formand Grethe Sørvig fremlagde følgende årsberetning for 2012, som blev godkendt af generalforsamlingen:

- 2012 har været et år i forandringens tegn, med flytning fra de lokaler vi har haft, helt siden Selskabet blev grundlagt, med alt hvad dette har medført af udgifter, både til selve flytningen, og til pc- og kontormateriale til de to nye hjemmekontorer for formand og næstformand.

Selskabet fik også en ny hjemmeside i 2012, hvilket var tiltrængt, men som også har medført en del udgifter, både til oprettelse af siden, kursus for bestyrelsen i at håndtere den og til kontinuerlig

opdatering af den. Til trods for en del engangsudgifter af en vis størrelse, havde Selskabet alligevel, for første gang i mange år, et økonomisk overskud i 2012. Medlemstallet er også, for første gang i mange år, steget.

Selskabet har desuden deltaget i flere arrangementer sammen med Jane Eberlein fra butikken 'Samarkand,' og vi har også selv stået for en del arrangementer i det foregående år. Til disse arrangementer har vi haft butikken med, og har således haft en lille indtægt på dette.

Den tibetanske sanger, multiinstrumentalist og danser, Tenzin Gonpo, underholdt med sang og lamadans ved vores fællesarrangementer med Jane Eberlein, i Unitarernes Hus.

Bestyrelsen

Efter det konstituerende møde den 2/5 2012 bestod bestyrelsen i Dansk Selskab for Tibetansk Kultur af: Grethe Sørvig (formand), Uffe Meulengracht Hansen (næstformand), Rolf Gilberg (redaktør, layouter), Kirsten Tarab Losang (aktivitetskoordinator), Charlotte Wepenaar Pedersen og Wangdi Gyalyen, (suppleant). Revisorer: Jonna Rives og Birgit Nielsen. Vi besluttede samtidigt at have en ekstern regnskabsfører, i stedet for en kasserer fra bestyrelsen.

Medlemstal

Selskabet havde ved årets afslutning 381 medlemmer, hvoraf 72 var par. Dette betyder, at vi reelt har 418 medlemmer—13 flere end i 2011, til trods for, at vi også mistede nogle, både via direkte udmeldinger, og pga. manglende kontingentbetaling.

Mailadresse

Ca. 130 af vores medlemmer har endnu ikke opgivet en mailadresse, hvilket giver os store portoudgifter i forbindelse med f.eks. indkaldelse til generalforsamlingen. Vi vil derfor opfordre alle, der har en mailadresse, til at oplyse os om den.

Medlemsbladet 'Tibet'

Vi udgav 2 medlemsblade i 2012, og har også i år modtaget megen ros, både for indhold og layout, og mange tak for det!

For at spare penge, valgte bestyrelsen i 2012 at skifte trykkeri. Frem til 2012 blev bladet trykket i offset, og halvparten af bladet var i sort-hvid. I den nye udgave, som trykkes digitalt, og som koster under det halve af hvad vi har betalt før, er alle sider i farver. Kvalitetsmæssigt er forskellen på de to tryk minimal, og vi vil derfor fortsætte med at benytte et digitalt trykkeri.

Brochure og andre tryksager

Selskabet fik i 2012 designet og trykket en ny brochure, med de nye kontaktoplysninger på.

Ekstern regnskabsfører

Da Selskabet gerne ville frigøre bestyrelsens ressourcer til andet arbejde, besluttede bestyrelsen i 2012 at vi skal have en ekstern, professionel regnskabsfører i stedet for. Selskabets formand og næstformand, der har ansvaret for Selskabets daglige økonomi, skal nu kun samle og sende bilag og kvitteringer til vores dygtige regnskabsfører, Bodil Wendel, der nu således laver Selskabets årsregnskab.

Aktiviteter i 2012:

25/2	Losar
25/4	Generalforsamling
18/8	Picnic på Store Søhøj
15/9	Rundvisning på Nationalmuseets tibetanske og mongolske afdeling, med fhv. museumsinspektør og fhv. formand for Selskabet, Rolf Gilberg.
28/9	Fælles arrangement med Samarkand, Dr. Bhuti Losang o.a. Koncert og salgsboder i Unitarernes Hus.
3/11	Foredrag i Unitarernes Hus m. film og lysbilleder fra Tibet, med forfatter og filmproducent Jens Walter.
18/11	Shamanaften i samarbejde med Samarkand, Dr. Bhuti Losang o.a. Koncert, foredrag og salgsboder.
7.-13/12	Christianias Julemarked.

Butik og salg

Da vi ikke har fået nye varer til butikken siden 2009, har det været nødvendigt at købe nye varer i 2012. Pga. de store indkøb, både fra Europa, Indien, Tibet og Nepal havde butikken et lille underskud i 2012, men vi fik da også ca. 10.000 kr. i tilbagebetalt moms pga. indkøbet. Varerne præsenteres nu både på vores hjemmeside og ved Selskabets forskellige arrangementer.

Frivillige

I forbindelse med Christianias Julemarked efterlyste vi hjælp fra frivillige, og rigtigt mange meldte sig. Vi vil gerne

takke de frivillige for en god arbejdsindsats, og for god og kompetent hjælp! Det er i det hele taget meget inspirerende at møde medlemmer, og høre om deres mening om, hvordan de synes vi i bestyrelsen gør vores arbejde. Gode ideer og tilbud om frivillig hjælp til stort og småt (f.eks. butiksarbejde ved arrangementer, IT-hjælp o.a.) modtages med stor tak! Akut har vi først og fremmest behov for en IT-kyndig, der løbende kan hjælpe os med alt, der relaterer til computerteknik.

Selskabets næstformand, Uffe Meulengracht Hansen i Selskabets bod på Christianias Julemarked.—Nedenfor: også fra Julemarkedet.

Facebook

Vi er godt i gang med at opbygge en Facebook-side, hvor vi bl.a. bringer artikler om Tibet og tibetansk kultur, og oplyser om kommende arrangementer, både dem, der er arrangeret af Selskabet

og af andre. Hvis du har lyst til at være 'ven' med Selskabet på facebook, kan du finde os ved at skrive, 'Dansk Selskab for Tibetansk Kultur' i Facebooks søgefelt, og derefter melde dig til.

Projekter

I 2012 har vi modtaget kr. 80.460,00 i projektstøtte fra vores sponsorer.

Mange sponsorer betaler stadigvæk til afsluttede projekter, og disse, som indgår i puljen med ikke-øremærkede sponsorgaver bliver, som tidligere nævnt, fordelt på de i gangværende projekter.

Children of Shambala modtog i 2012 9.400 kr. fra vores sponsorer, og har i tillæg fået 13.840,00 kr. fra de ikke-øremærkede bidrag. Children of Shambala har således i alt modtaget 23.265,00 kr. fra vores sponsorer i 2012.

Tibet Times har modtaget 100 kr. i bidrag i 2012, og har i tillæg fået 11.800 kr. fra de ikke-øremærkede bidrag. Tibet Times har således i alt fået 11.900,00 kr. i 2012.

Mahindra United World College India modtog 14.500 kr. fra vores sponsorer i 2012. Da vi sender hjælp til dette projekt til to år ad gangen, og vi sendte et bidrag sidste år, bliver beløbet overført til næste år.

Department of Education

Modtog ingen direkte bidrag i 2012, men har fået 20.600,00 kr. fra de ikke-øremærkede bidrag. Da mange af vores sponsorer har udtrykt et ønske om et projekt for ældre tibetanske flygtninge, og da Snowlion Foundation i Kathmandu, Nepal, der er en velfungerende organisation under Department of Education, i tillæg til flere uddannelsesinstitutioner, også har grundlagt to hjem for ældre, tibetanske flygtninge, har vi valgt at give de 20.600 kr. til det ene plejehjem, 'The Tsering Elder's Home'. Man kan læse mere om dette nye projekt under rubrikken, 'Nyt om Projekter'.

Department of Religion and Culture

Modtog 1100 kr. i bidrag fra vores spon-

sorer i 2012, og har i tillæg fået 6400,00 kr. fra de ikke-øremærkede bidrag. Department of Religion and Culture har således fået 7500 kr. fra vores sponsorer i 2012. Pengene vil gå til munke og nonner, der lige er flygtet fra Tibet.

Ad 3. Regnskabsaflæggelse

Selskabet havde i 2012 et overskud på 9.686, 79 kr. I øvrigt det første overskud i mange år. Dette til trods for, at vi betalte husleje for vores gamle lokaler i det første kvartal i 2012, har købt mange nye varer til butikken, har holdt og deltaget i flere arrangementer i dyre lokaler, fået ny hjemmeside, og har haft udgifter til flytningen, nye brochurer og til printere og andet kontormateriale til de to hjemmekontorer. Selskabets egenkapital var pr. 1/1 2012 kr. 131.560,00 og pr. 31/12 2012 kr. 141.246,79.

Regnskabet der blev fremlagt og gennemgået af Selskabets to revisorer, Jonna Rives og Birgit Nielsen, og Grethe Sørvig, blev godkendt.

Ad 4. Fastsættelse af kontingent

Kontingentsatsen var i 2012 uændret, men bestyrelsen besluttede på generalforsamlingen i 2012, at årskontingentet fra og med 2013 skal være 250 kr. for enkelt-medlemskab og 350 kr. for 2 personer fra samme husstand. Kontingent for firmaer forbliver den samme, 500 kr. Særpris for sponsorer er ophørt fra og med den 1/1 2013. Mange af vores medlemmer har allerede betalt kontingent for 2013, og ingen har givet udtryk for utilfredshed med den lille forhøjelse. For at spare portoudgifter, besluttede bestyrelsen i 2012 at ophøre med at sende girokort til medlemmerne, men dette resulterede i klager fra vores medlemmer, der savnede girokortet i deres "indbakke", som en konkret påmindelse om at betale. Mange medlemmer var også usikre på om de havde husket at betale, og kontaktede os og spurgte, og vi på vores side har skullet skrive flere påmindelser end ellers, for at få medlemskontingenterne hjem. Bestyrelsen har derfor besluttet, at vi igen vil

begynde at sende girokort til vores medlemmer.

Ad 5. Valg af bestyrelse

Rolf Gilberg, Charlotte Weppenaar Pedersen og Kirsten Losang valgte at udtræde af bestyrelsen ved sidste generalforsamling. Vi vil gerne takke dem for deres store indsats for Selskabet, og ønske dem al mulig held og lykke fremover!

Ikke på valg var Grethe Sørvig, der blev genvalgt som formand og Uffe Meulengracht Hansen, der blev genvalgt som næstformand. Nye ordinære bestyrelsesmedlemmer er Lise Hjorth, Gyorgyi Lenke Barna og Jørgen Evang.

Suppleanter: Lillian Evang og Wangdi Gyalyen.

Ad 6. Valg af revisorer

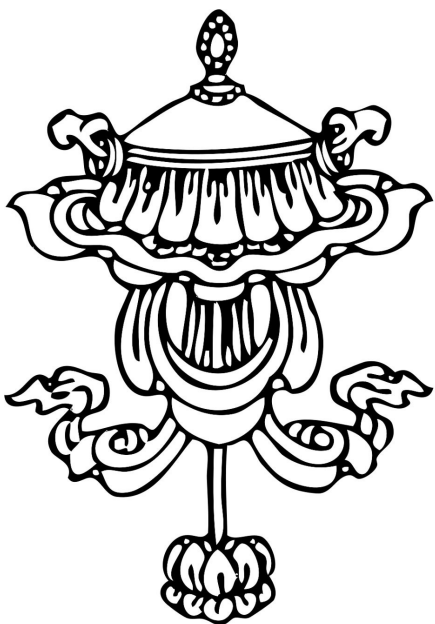
Birgit Nielsen og Jonna Rives

Ad 7. Indkomne forslag

Der var ingen indkomne forslag.

Ad 8. Eventuelt

Der var ingen yderligere emner til diskussion.

Nyt om Projekter

Ved Grethe Sørvig

Dansk Selskab for Tibetansk Kultur formidler humanitær støtte til udvalgte projekter og etablerede institutioner for tibetanere bosat på det tibetanske plateau, og til eksiltibetanere, bosat i Indien og Nepal.

Vore overordnede formål med at yde humanitær støtte er at bidrage til:

- * at tibetanere som befolkningsgruppe skal kunne bruge deres potentiale og ressourcer, og udvikle kompetencer, der kan give dem et godt, værdigt og lykkeligt liv, uden sult og fattigdom.
- * at tibetanerne skal udvikle og bibeholde deres særegne kultur.

Vores strategi er at yde økonomisk støtte indenfor de følgende områder:

- * Uddannelse.
- * Kulturbevarelse
- * Sundhedsfremmende projekter
- * Pleje og omsorg for ældre og handicappede tibetanere.

I 2012 har vi modtaget kr. 80.460,00 i projektstøtte fra vore sponsorer, og vi takker så meget for Jeres store generøsitet!

Mange sponsorer betaler stadigvæk til afsluttede projekter, og disse, som indgår i puljen med ikke-øremærkede bidrag bliver, som tidligere nævnt, fordelt på de igangværende projekter. Læs nærmere i årsberetningen for 2012 om, hvordan vi har fordelt bidragene.

Bestyrelsen har besluttet, at vi vil støtte de følgende projekter i 2013:

Children of Shambala

(kodeord: COS) er en upolitisk, ikke-religiøs humanitær organisation, der blev grundlagt af Jan Terje Voilaas i 2006. Det er en paraplyorganisation, med mere end 115 udviklings- og bistandsprojekter, bl.a. Børnehjem Uden Vægge, der er Children of Shambalas

vigtigste projekt. Børnehjem Uden Vægge inkluderer plejefamilier, lærere og lokale socialarbejdere, der er uddannet hos Children of Shambala, uddannelse og sundhedsfremmende projekter, hvor man søger at støtte og hjælpe de fattigste og mest sårbare børn, så de kan vokse op i en stabil familiesituation, mens de får en uddannelse.

Børnehjem Uden Vægge giver både den lokale plejefamilie, barnet, og barnets

familie, økonomisk og menneskelig støtte, samtidigt som barnet går på en af Children of Shambalas skoler i området. Barnet og plejefamilien er hele tiden i kontakt med en lokal NGO, der er uddannet hos Children of Shambala.

Plejefamilierne får 1000 kinesiske yuan—ca. 1000 DKK—pr. måned for at have et barn boende, og de kan også få hjælp med at starte en forretning e.l., hvis de ønsker det. Dette for også at hjælpe plejefamilierne ud af fattigdom. Du kan læse mere om Children of Shambala, og Børnehjem Uden Vægge i organisationens grundlægger, Jan Terje Voilaas' artikel "I Kaptajn Hermansens Fodspor" i nærværende blad., og på deres hjemmeside: <http://childrenofshambala.org>

Hvis du ønsker at støtte Children of Shambala og Børnehjem Uden Vægge, skriver du kodeordet **COS** og dit navn på din indbetaling.

[illegible]

er en tibetansksproget avis, der udkommer i Dharamsala, og som formidler artikler og debatindlæg om tibetansk politik og kultur. Dansk Selskab for Tibetansk Kultur giver hvert år et beløb, der svarer til en indisk årsløn for en journalist, dvs. ca. 11.500 kr.

Hvis du har lyst til at støtte Tibet Times, skriver du kodeordet **TT** og dit navn på din indbetaling.

Mahindra United World College, India (kodeord: MUWC):

er en international og anderledes gymnasieskole med forgreninger til mange lande. Den Selskabet støtter ligger i Indien. Hvert år tilbydes to unge eksiltibetanere en friplads til et toårigt skoleforløb med afsluttende eksamen, der er adgangsgivende til universitet, højskoler og andre videregående uddannelser.

En tidligere elev, Tenzin Yindok, som er en af dem, der fik støtte fra Selskabet og et scholarship fra MUWC til at gå på skolen i 2 år, skrev følgende rapport til Selskabet i 2004:

"Der er specielt fokus på international uddannelse nu til dags, og jeg har været så heldig at være i blandt dem, som fik en chance for at komme ud i verden på et tidligt tidspunkt i mit liv."

Jeg har gået på Mahindra United World College i to år, og når jeg nu ser tilbage på denne oplevelse, ser jeg på den med ærefrygt og stolthed. Denne form for collegeuddannelse har været berigende på alle måder.

Udvælgelse

Mit navn er Tenzin Yindok. Jeg har gået på Tibetan Children's Village skolen i Dharamsala i Nordindien i 9 år, og fik min 10. klasse eksamen derfra. Da jeg gik i 1 g. (11. klasse), lavede Department of Education en udvælgelse til den plads, som er reserveret til en tibetaner på Mahindra United World College. Jeg blev valgt. Scholarshippet var betalt af skolen, og jeg fik at vide, at Dansk Selskab for Tibetansk Kultur ville betale lomme- og projektugepenge.

Min bedste ven er kineser

Først var jeg lidt nervøs, for jeg troede, at jeg ville være helt alene. Jeg tvivlede på, om jeg ville være i stand til at omstille mig til et helt andet miljø og til at begynde helt forfra igen. Det

første semester var svært, det andet progressivt og det tredje var liv og glade dage. Jeg kom hele cirklen i gennem. Jeg kan ikke sige, at de sidste år har været de lykkeligste og sjoveste i mit liv, men de har været de mest udviklende. At læse sammen med elever fra mere end 80 forskellige steder i verden og alle med forskellige baggrund var en usammenlignelig oplevelse.

Det var ikke bare en akademisk måde at lære på, men også en meget aktiv og jordnær proces. Det føles godt og 'sejt' at have bekendte fra hele verden, og at kunne sige, at ens bedste venner inkluderer en kineser og en afrikaner.

Efter denne oplevelse er jeg blevet mere selvsikker og åben, og vigtigst af alt, har jeg en lysende fremtid til glæde mig til. Med den slags muligheder og kontakter, som skolen gjorde muligt for mig, lykkedes det mig at komme i forbindelse med nogle meget gode universiteter. Jeg begynder på Simon Fraser Universitetet i Canada i september. Jeg kan ikke takke mine sponsorer og den tibetanske eksilregering nok, for at gøre dette muligt, og derved sikre en god fremtid for mig, og for alle de andre elever, som får mulighed for at gå på MUWCI”.

I 2011, som Ph.D.-studerende i økonomi på Simon Fraser University i Vancouver, Canada, vandt Tenzin Yindok Graduate Student Award som den studerende, der havde den højeste karakter i blandt de 1. års studerende. Tenzin studerer stadigvæk ved samme universitet. Uden hjælp, bl.a. fra Selskabets sponsorer, ville denne dygtige pige ikke få de muligheder, der har ledt til dette høje re studium og en lys fremtid.

*Du kan læse mere om MUWCI
(Mahindra United World College India)
på:*

<http://uwcmahindracollege.org>

Hvis du ønsker at støtte dette projekt, skriver du kodeordet **MUWC** og dit navn på indbetalingen.

Department of Religion and Culture (kodeord: DRC):

distribuerer sponsorbidrag videre til tibetanske nonner og munke i eksil, til klostre og til tibetanske kulturinstitutioner. Selskabets bidrag i 2012 blev øremærket til nonner og munke, der lige er flygtet fra Tibet. Hvis du vil støtte dette projekt, skal du skrive kodeordet **DRC** og dit navn på din indbetaling. Du kan læse mere om DRC på: <http://tibet.net/religion/>

The Tsering Elder's Home (kodeord: TEH)

Da mange af vores sponsorer har efterlyst et projekt for ældre tibetanske flygtninge, har Selskabet valgt, at The Tsering Elder's Home, beliggende i Tinchuli, Bouda, Kathmandu, skal blive et af vores projekter i de kommende mange år.

Snowlion Foundation i Nepal, som Selskabet har meget god erfaring med, og som administrerer under Department of Education, er en paraplyorganisation for mange hjælpeorganisationer, bl.a. "The Tibet Fund", der har grundlagt to hjem for ældre tibetanske flygtninge i Nepal.

The Tsering Elder's Home blev grund-

lagt i 2003, og finansieret af The Tibet Fund, The Flora Family Foundation og donationer fra Hans Hellighed Dalai Lama. Hjemmet blev oprettet for, at det tibetanske eksilsamfund i Nepal skal kunne hjælpe ældre og handicappede tibetanere.

The Tibet Fund og The Tsering Elder's Home hører ind under Department of Home, CTA (Central Tibetan Administration, Dharamsala), og administrerer under The Office of Tibet i Kathmandu.

The Tsering Elder's Home huser i øjeblikket 46 ældre i alderen 65 til 90 år—25 mænd, 16 kvinder og 5 munke og nonner. Beboerne kommer fra hele Nepal, inklusive Mustang. De har 6 fastansatte—en leder, en sygeplejerske, to kokke og to medhjælpere. I tillæg hjælper de af de ældre, der er i stand til det, med mange forskellige opgaver, hvilket er med til at højne deres livskvalitet.

Tibetanere, der har tradition for, at man fokuserer på sin åndelige praksis, og i sær som ældre, da man ikke behøver at arbejde så hårdt mere for at hjælpe familien økonomisk, og muligheden for at gøre dette er særdeles god på dette plejehjem.

Således ligger The Tsering Elder's Home kun ca. 300 meter fra Boudanath Stupa, og de af hjemmets beboere, der er i stand til det, går dagligt deres runder rundt omkring stupaen (tibetansk: Kora). Dem, der sidder i kørestol, eller har for dårlig gangfunktion til at lave kora omkring stupaen, cirkulerer omkring, og svinger, den store bedemølle, der er placeret på plejehjemmets ejendom.

Plejehjemmet, der har kapacitet til 50 beboere, giver beboerne moderne, hyggelige og rene værelser, god og sund mad og rent drikkevand, og de får elektricitet fra et eget sol-panel.

I tillæg til, at de har en fastansat sygeplejerske, der arbejder på stedet hver dag, får beboerne besøg af en tibetansk læge fra "the Tibetan Medical & Astrological Institute" i Kathmandu, hver 14. dag. De fleste ældre på hjemmet behandles således udelukkende med tibetansk medicin.

Dansk Selskab for Tibetansk Kultur har udvalgt 10 ældre—5 kvinder og 5 mænd—som vi vil hjælpe. Vores sponsorer er altid velkomne til at skrive til dem, besøge dem og forkæle dem med gaver og ekstra lommepenge.

Man skal dog være opmærksom på, at alle sponsorbidrag til dette projekt bliver lagt i én stor pulje. Selskabet har påtaget sig at sponsorere alle 10. Det koster 350 \$ pr. år at sponsorere én beboer, dvs. 3500 \$ pr. år for alle 10. pr år.

Hvis vi ikke får nok sponsorgaver til dette projekt, vil vi selv supplere med midler fra vores eget budget.

Hr. Dhondup Dorjee fra The Tibet Office der, efter at have modtaget sponsorbidraget for 2012 på 3500 \$ fra os, sendte os et hjertevarmt brev, hvori han takkede "det berømte og velrenommerede Dansk Selskab for Tibetansk Kultur, og deres sponsorer" rigtigt mange gange!

Her er Dhondup Dorjee fra The Office of Tibets beskrivelse af de 10 ældre, som Selskabet har valgt at støtte:

Dawa Dhargyal, født i Chip-Rong, Tibet, i 1928. Dawa flygtede fra Tibet i 1959. Han har været ansat i militæret i 25 år.

Donyoe blev født i 1949 i Lo-kha, og flygtede fra Tibet i 1959. Han har været ansat i militæret i 21 år.

Ngawang Khedrup blev født i Kham i 1937. Han blev munk på Drepung Gomang ved Lhasa som lille dreng. I 1959 gik han med i modstandsbevægelsen Chushi Gangduk, men var nødt til at flygte senere samme år. Som flygtning i Indien arbejdede han det første år som vejarbejder. Siden hen har han været ansat i militæret i 26 år. Efter, at han gik på pension, arbejdede han som portvokter på en tæppefabrik, til helbredet sagde stop.

Phurbu Lhamo blev født i 1943 i Trewa, Tibet, hvor hun var nomade. Hun flygtede til Nepal, og har arbejdet som tjenestepige. Pga. en kombination af fattigdom og dårligt helbred, bor både hun og hendes mand på plejehjemmet.

Dhundup Lhamo blev født i 1940 i Dhargya Gon i Tibet. Hun har været ansat på en tæppefabrik, og hendes mand var rektor på en skole. Da hendes mand døde af cancer, og helbredsproblemer resulterede i, at hun mistede sit arbejde, fik hun en plads på the Tsering Elder's Home. Hun har en datter og to sønner.

Passang Wangdu blev født i 1942 i Bhaba i Tibet, hvor han var nomade. Efter sin kones død flygtede han til Dolpo i Nepal, hvor han arbejdede som portner. Sidenhen har han arbejdet på Bouda Handicraftcentre i 25 år. Passang er meget humoristisk og morsom, og underholder ofte de andre beboere.

Woechang blev født i 1946. Hun har arbejdet som tjener i Manang, i det nordlige Nepal, hvortil hun flygtede i 1959. Hun har passet sin syge mand i mange år, og nu bor begge på plejehjemmet.

Sonam Lhamo blev født i 1938 i Tsum, Tibet. Hun har, som flygtning arbejdet som tjenestepige, og har de sidste mange år passet sin syge mand.

Aata blev født i 1937 i Dhe-key i Kham, hvor han var bonde til han flygtede i 1959. Han var medlem af modstandsgruppen Chushi Gangduk helt frem til 1974, og har været handelsmand i Nepal, frem til helbredet satte en stopper for det.

Tsering blev født i Kyidong i Tibet i 1945. Hun flygtede fra Tibet sammen med sine forældre, er skilt fra sin mand, og har en søn, der er munk i Dharamsala. Efter sin mors død fik hun en depression, som hun er velbehandlet for. Hun har det fysisk godt, og laver kora rundt Boudanath Stupa to gange dagligt.

- Alle "vores" ældre lider i mere eller mindre grad af forskellige aldersbetingede sygdomme, som de er velbehandlede for. De er åndsfriske, og har det fysisk godt nok til at lave kora to gange om dagen omkring Boudhanath Stupa, og til at hjælpe de andre svage ældre på plejehjemmet.—

Hvis du ønsker at støtte dette projekt, skriver du kodeordet **TEH** og dit navn på indbetalingen. Du kan læse mere om The Tsering Elder's Home og Tibet Fund på <http://tibetfund.org>

Betaling til projekter

Bidrag til vores projekter kan indbetales på **DSTK's konto: reg. nr. 1551, kontonr.: 3 42 87 88**. Hvis du ønsker at få tilsendt et girokort, kan du ringe til os på telefon 40 17 13 72 eller 20 30 38 18 (telefonid hver onsdag kl. 17—19:00), eller du kan skrive til os, enten pr. mail på: dstk.info@gmail.com eller pr. brev (se adresse på side 2).

VED INDBETALING SKAL DU HUSKE

- * at tydeligt angive projektets kodeord og dit navn.
- * at oplyse os om dit cpr.nr. hvis du ønsker at trække beløbet fra i Skat.

NYT

FRA BESTYRELSEN

MAIL-ADRESSER

Vi vil gerne takke alle Jer, der de sidste måneder har sendt Jeres e-mail adresser til os. Der er dog stadigvæk ca. 110 medlemmer, der ikke har givet os deres e-mail adresse. Hvis du er i tvivl om, du har givet os din e-mail adresse, så send den hellere en ekstra gang, da dette både vil mindske udgifter til porto betydeligt, og da dette giver dig mulighed for at modtage Nyhedsbrev vedr. aktuelle arrangementer o.l. Dette fordi vi kun sender Nyhedsbrev pr. mail. Husk også, at give os din nye mail-adresse, hvis du har ændret den. Hvis du ikke har en mailadresse, kan du finde information om aktuelle arrangementer på vores hjemmeside, <http://dstk.dk>

BLIV FRIVILLIG

Vi har brug for din hjælp til stort og småt. Hvis du har lyst til at hjælpe, send os en mail på dstk.info@gmail.com eller ring på 40 17 13 72.

BLIV SPONSOR

på et af vores projekter, og hjælp os at hjælpe. Dansk Selskab for Tibetansk Kultur formidler humanitær støtte til udvalgte projekter eller etablerede institutioner, både til tibetanere bosat i Tibet, og til eksiltibetanere. Vores overordnede formål med at yde humanitær støtte, er at bidrage til, at tibetanerne kan bibeholde og udvikle deres særegne og unikke kultur, og for at de, gennem uddannelse, skal få mulighed for at udvikle deres ressourcer og potentiale, og få et værdigt og lykkeligt liv, uden sult og fattigdom.

Som sponsor af DSTK's projekter, kan du trække hele beløbet, op til 14.500 kr. pr. år, fra i skat. Hvis du ønsker dette fradrag, er det vigtigt, at du oplyser os om dit cpr.nr., så vi kan indberette det til Skat.

Et efterårsbesøg i Tsurphu

*Tekst og foto: Jørgen Evang,
advokat og bestyrelsesmedlem.*

Den 16. Gyalwa Karmapa

Det var med spændte forventninger, at min kone Lillian og jeg satte os ind i en rutebil i Lhasa for at køre de 70 kilometer til Karmapaernes kloster. Uret viste 7:00, og det var stadig mørkt. Gadebelysning var der næsten intet af. Da chaufføren syntes, at der var passagerer nok, startede vi, godt og vel tre kvarter senere. Hjemmefra havde vi fået at vide, at der var en puja på Tsurphu om tirsdagen, men da vores guide ikke kunne få det bekræftet fra klosteret, måtte vi tage derop uden at vide klar besked. En puja er en sunget udgave af en meditation akkompagneret af musikinstrumenter. Da vi var næsten fremme, fik vi at vide, at der var puja om onsdagen. Det var onsdag

Fra Lhakhangen (meditationsrummet) på Tsurphu kloster.

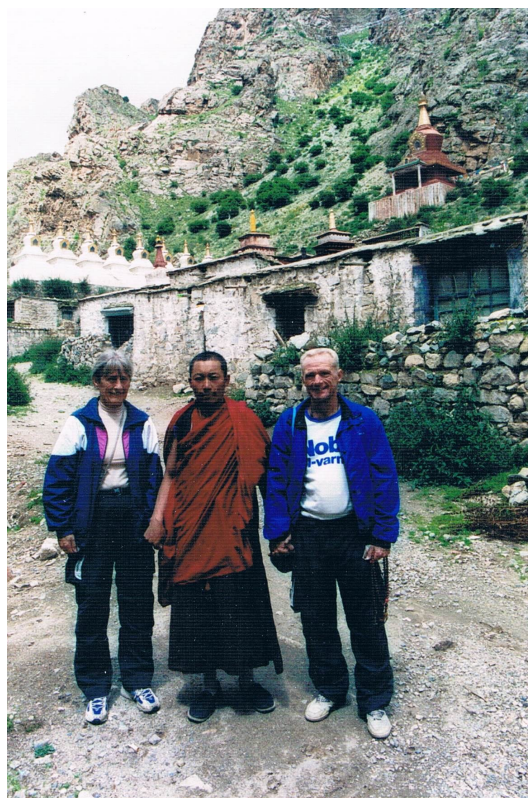
nu, og vi var tilsyneladende ikke de eneste, der skulle helt op til klostret. Der var mange andre på vejen.

Efter en køretur på over toogenhalv time fik vi øje på Tsurphu, som lå i en barsk, men smuk bjergdal. Vi blev helt varme om hjertet, da vi så, at klostret var genopbygget. Vi begyndte med at gå den lille tur omkring bygningerne, og vi så ikke en eneste ruin. Tværtimod var alt nænsomt bygget op igen i en gammel og muligvis oprindelig stil.

At det var et af ”vores” klostre, var vi ikke i tvivl om, for vi så et par af den 16. Karmapas blågule drømmeflag, også kaldet Namkhyen Gyaldar, som betyder ”buddhavisdommens sejrige banner”.

Herefter var det tid til puja, og da vi gik ind i hallen, var munkene ved at ankomme. Det var ret koldt, vel næsten nede på frysepunktet. Der lå et par munkekutter på en af de bagerste sæderækker, og jeg fik lov at låne én, hvis jeg ville være med i pujaen, hvad Lillian og jeg naturligvis sagde ja til.

Med den dybrøde kutte godt trukket omkring mig, oplevede jeg pujaen gå i gang. Flere af munkene så nysgerrig på mig og mine mudraer, de stillinger, man holder hænderne i under meditationen, som jeg efterlignede fra dem så godt, jeg kunne.

Jørgen og hans kone, Lillian, sammen med en munk fra Tsurphu

Jørgen i klostergården på Tsurphu

Efterlignede er vel ikke helt dækkende, for en af munkene, der sad overfor mig, ligefrem guidede mig, i det han med små nik, øjenbevægelser og håndstillinger hele tiden sørgede for, at jeg kunne følge aktivt med. Det føltes helt utroligt. Ét af mine allerstørste ønsker gik i opfyldelse og oven i købet med utrolig kærlig hjælp. Så snart jeg var ”på rette vej”, var der opmuntrende og anerkendende nik og smil, og kunne munken se, at jeg var i tvivl eller ikke udførte en mudra rigtigt, gentog han bevægelsen, og jeg var med igen.

Ind i mellem vendte de forskellige munke sig om for at se på denne—for dem fremmede— person, der var helt opslugt af alle de varme følelser, som fyldte hallen. Lillian og jeg havde indtil nu besøgt ret mange klostre fra andre traditioner, men hér var vi begge hjemme. Vi blev fyldt af en klar og overbevisende følelse af genkendelse og også af, at vi netop heroppe var utroligt velkomne som gamle hjertevenner.

Et par timer senere var der pause, og vi gik op i det værelse, hvor Karmapaerne bedst kunne lide at opholde sig. Derinde følte vi, at der var en varme, der ligefrem holdt kulden ude. Der sad en munk med ryggen til. Han kastede et flygtigt blik over skulderen på os og vendte sig blot om igen. Vi blev stående med respekt, men med åbent sind, for vi var helt på det rene med at han havde ventet, at vi kom. Det var vi i hvert fald overbeviste om.

Lillian blev stående og måtte anstrenge sig for ikke at komme til at græde af rørelse. Jeg gik over mod et stort foto af den 16.

Karmapa og hilste på ham ved at lave et glidefald foran billedet. Jeg tænkte på de gange jeg havde set Karmapa i København engang i 70’erne og særligt på en gang, hvor jeg fik en meget kraftfuld velsignelse af ham.

Da jeg rejste mig fra gulvet gik jeg lidt forvirret rundt, helt rørt af glæde. Munken rejste sig nu smilende og gik hen til os og gav en kraftoverførsel. Hans smil og kærlige væsen var fuldstændigt som om, det var den ”gamle” Karmapa. Hans varme kraft trængte igennem os, og vi blev ubeskriveligt lykkelige.

Bagefter fulgte vi ham et par etager ned til et andet værelse, hvor han ville give os en velsignelse fra vores ”gamle” Karmapa. Vi fik et stykke sammenfoldet, kraftigt papir med rød skrift udenpå med en velsignelse indeni. Så skulle vi skrive vores navne i en art gæstebog. Vores guide blev meget overrasket over og glad for, at vi også havde tibetanske navne.

Vi gik tilbage til hallen, og pujaen fortsatte. Klokken nærmede sig to, og det var tid at tage afsked for rutebilen kørte på slaget denne gang, uanset hvor mange der ville med. Da vi gik over tempelgården, så vi munken fra Karmapas værelse. Han råbte på engelsk, at han håbede, at vi snart sås igen. Det samme håbede vi sandelig også. Vi havde fået et kick af afgørende betydning, og vi tager afsted igen til næste år.

Jørgen og Lillian Evang er henholdsvis advokat og advokatfuldmægtig, og er begge medlemmer af bestyrelsen. De har været buddhister i mange år, og har været i Tibet 8 gange.

Aktivitets kalender

Sommerpicnic

Dato: lørdag den 17. august 2013

Tid: kl. 13:00—18:00

Sted: Store Søhøj, Hørsholm Kongevej 40, 2970 Hørsholm.

Traditionen tro afholdes sommerpicnic hos Kirsten Losang også i år. Husk siddeunderlag, det gode humør, og mad og drikke. Kaffe, te, saftvand og kager kan købes billigt.— Udenfor den mongolske Ger ved søen, vil tibetanske lamaer, traditionen tro, velsigne os med en ild-puja, og Selskabet vil have butikken med, med mange nye spændende varer, f.eks. bøger, smykker, tibetanske syngeskåle, punge, scarfs, plakater, musik-cd'er, nye videoer og m.m. Hvis du selv har relevante varer at sælge, så tage dem gerne med.

Hvis du aldrig har været til picnic før, skal du ikke være bange for at blive siddende alene og føle dig udenfor: Selskabets bestyrelse vil bære et lille skilt med Selskabets logo på, så du kan kontakte en af os, og blive vist til rette.

Udstilling og foredrag om tibetansk medicin og astrologi i Malmø, Sverige

Dato: 19. - 20. oktober 2013

Tid: kl. 11:00—16:00

Sted: Konferenslokalen, Kungsgatan 16 A, 21149 Malmø

Entre: 100 sv. kr. pr. dag ved indgangen.

Udstilling af medicinske og astrologiske thangkas og originaltekster, medicinske ingredienser og m.m.

Der vil være flere foredrag om forskellige aspekter af den tibetanske medicin og astrologi af den tibetanske læge, Dr. Bhuti Losang og af Selskabets formand, Grethe Sørvig, der er tibetansk astrolog, samt af andre. Der vil også være mulighed for at købe bøger om tibetansk medicin og astrologi, buddhisme og andre aspekter af den tibetansk kultur, samt medicinske og buddhistiske plakater, syngeskåle, smykker o.a.

Arr.: Dr. Bhuti Losang, Grethe Sørvig og Dansk Selskab for Tibetansk Kultur.

Selakui

En TCV- skole i Uttarakhand -

Tekst og foto: Lise Hjorth, bestyrelsesmedlem, skribent og leder af United Nation for a Free Tibet Denmark.

Lise på besøg hos H.H. Gyalwa Karmapa Ogyen Trinley Dorje, hvor hun bl.a. fik hans velsignelse til sit beplantningsprojekt.

Inden min rejse i Indien i efteråret tilbragte jeg først en uge i Dharamsala, som TCV's gæst under den årlige festlige fødselsdagsfejring. Mit formål med rejsen var at finde modtagere af et pengebeløb, som helst skulle bruges på at plante træer, og gerne frugttræer—så tibetanske børn kunne få lejlighed til at dyrke og nyde frugter af eget avl.

Til min store glæde mødte jeg så her skoleleder Duke Tsering, den karismatiske leder af TCV skolen i Selakui. Selakui er en større by i delstaten Uttarakhand, i et frodigt område, rig på vidunderlig natur og på både indisk og tibetansk/buddhistisk kultur og ikke mindst en række af Indiens bedste skoler, hvilket jo giver mange fordele mht. udveksling af lærere og venskabsdage, viden konkurrencer, etc.

Selakuiskolen er en eliteskole, hvis 500 elever er udvalgt fra de ca. 20 TCV sko-

ler i Indien, elever udvælges både på basis af deres årskarakterer og på strenge optagelsesprøver.

Børnene er mellem 6 og 19 år, mellem 6. og 12. klasse. SOS børnebyer deltog i oprettelsen af skolen i 2004, så der i dag på den 68 acre campus også er et stort vocational training centre for ikke-boglige elever, et spændende sted med komplet bilværksted, mekanikeruddannelse, træ-, tømmer- og snedkerværksted, glasarbejder, kok og bager afd., damefrisør, krops- og ansigtspleje, sekretær og IT-uddannelse etc.

Men den største oplevelse var børnene i TCV Selakui School—de ca. 500 drenge og piger, som var udvalgt, og som havde valgt at søge denne skole med de kæmpekrav, den stiller til sine elever.

Duke Tsering, skolens principal er selv tidligere elev i TCV skolen i Dharamsala efter sin flugt fra Tibet og kender der-

for børnenes skæbne og børnenes behov for tryghed og rammer fra sin egen tilværelse. Jeg blev vækket hver morgen i min seng i skolens guesthouse af lyden af mange fødder og lidt dæmpet tale eller sang. Samtlige elever er oppe og ude i en halv times gang, løb, aktivitet campusområdet rundt, uanset vejret kl. 6.00 til 6.30 hver morgen.

Derefter er programmet morgenstillehed/meditation, morgenmad, oprydning, boglig forberedelse til dagen, som for alvor starter med samling i den store festsal kl. 9.00. Der satses meget på fysik, kemi, matematik på skolen, og jeg fik mulighed for at opleve deres halvårslige store "science day" projekt, hvor samtlige klasser havde brugt 2 uger på at forberede sig på en kraftpræstation og præsentation af både kendte og ukendte områder. Lærere og skoleledere fra de

Lise spredte glæde med sit sæbeboble udstyr, som hun havde medbragt fra Danmark. Både børnene og skolens leder, Duke Tsering, deltog i løjerne.

omkringliggende indiske eliteskoler deltog både som dommere og tilskuere, og eleverne var næsten ustopkelige i deres iver for at forklare hvordan den ene gruppes solcelleopladning af mobiltelefoner, og den anden gruppes miljøvenlige drikkevandsopbevaring, naturfotografarbejder, og de medicinsk-lægeligt interesserede arbejder var udtænkt. Der blev holdt foredrag og taler og til slut fundet stolte, trætte vindere.

Skolen har sidste år startet et projekt ”Healing Farm” - et stort område nu tilplantet med foreløbigt et halvt hundrede frugttræer og omkranset af blomstrende træer og buske. Området får umådelige vandmængder i monsuntiden, så al beplantning skal overvejes nøje, ...vil træerne kunne klare at stå i vand i læn-

gere tid for bagefter at stå uden vanding, men i meterhøjt ukrudt.

Nu er der anlagt grusstier og opsat bænke, så eleverne kan nyde de voksende træer og måske finde lidt stilhed og alenetid på en bænk i frugthaven. Jeg ved Duke Tsering har en stor drøm om at udvide den lille Healing Farm med 4-5 køer, så dyrene kan deltage i dyrepasning, malkning, ostefremstilling etc.

Duke Tsering bad mig hilse og fortælle, at danskere altid vil være velkomne gæster, - og med et smil—især hvis de vil bidrage med viden, havebrug,

Lise Hjorth og Duke Tsering ved en af skolens mange nyplantede buske.

skovbrug, musik, kunst, matematik, fysik, og så er skolen i øvrigt vinder af den årlige basket ball tournament.

I min bagage fra Danmark havde jeg medbragt en masse forskellige ingredienser til en gang ”skal vi blæse sæbebobler sammen”. Både fordi jeg selv elsker sæbebobler, og fordi jeg gerne ville kommunikere med børnene uden ord—selvom de alle taler flydende engelsk—og give dem en totalt sorgløs oplevelse.

Duke Tsering besluttede, at det skulle være de 11-12 årige, som deltog i legen den eftermiddag. Vi hældte vand og sæbe og glycerin op i store kar, og jeg instruerede nogle elever i at fremstille ”pusteaggregater” vha pusterør, plastic-ledninger, snore etc.

Modtagelsen var lidt tøvende. Det var tydeligt, at ingen af dem nogensinde havde oplevet sæbebobler, så Duke Tsering måtte starte. Og miraklet skete næsten øjeblikkeligt.

Der blev pustet og blæst og samarbejdet og opfundet nye måder at skabe fantastiske bobler på. Langsomt voksede flokken lidt, efterhånden som nogle af skolens lærere blev nysgerrige efter at se, hvad der foregik og blev børn igen.

Timen, der var afsat blev til både 2 og 3 timer, aftenen faldt på, og børnene måtte nødtvungne og næsten alle drivvåde returnere til virkelighedens lektielæsning.

Men se på nogle af mine billeder her, og er du i Nordindien, så besøg skolen og hils fra mig.

Tibetan Children's Village School Selakui

P.O. Selakui—248197

Dehradun—Uttarakhand, Indien.

E-mail: duketsering@yahoo.co.uk

Web: www.tcvselakui.org

NYT FRA BUTIKKEN

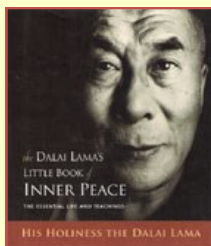
BØGER

'Den Tibetanske Lære om Drømme og Søvn', af Tenzin Wangyal Rinpoche. Tenzin Wangyal Rinpoche er én af de få Bøn mestre, der bor her i Vesten. Han er bosat i USA og er stifter af *Ligmincha Institute*, som arbejder for at bevare Bøn traditionen og aktualisere den

for moderne mennesker. Resultatet af øvelserne i bogen er større lykke og frihed, både i vores vågne og drømmende stunder. Bogen giver således kraftfulde metoder, som man kan bruge på sin vej til frigørelse.

219 sider. Dansk. Pris kr. 250,00 inkl. forsendelse.

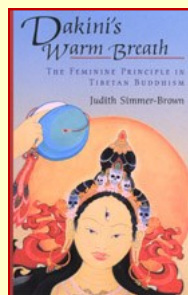
'The Dalai Lamas Little Book of Inner Peace'

Bogen, der som vanlig når det gælder Dalai Lamas bøger, er fyldt med livsvisdom, præsenterer Dalai Lamas syn på livet og døden, viden-skab og religion. Han giver vise og

dybe råd om hvordan man kan leve et fredeligt og lykkeligt liv midt i denne, til tider, konfliktfyldte verden.

"The only true guardian of peace lies within: a sense of concern and responsibility for Your own future, and an altruistic concern for the welfare of others". The Dalai Lama.

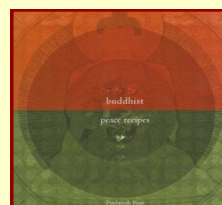
380 sider. Engelsk. Pris kr. 240,00 inkl. forsendelse.

'Dakini's Warm Breath' af Judith Simmer-Brown.—Dakinien repræsenterer det feminine princips højeste potentiale indenfor tibetansk buddhisme, og mange tibetanske mestre har beskrevet hvordan dakinis har åbenbaret sig for dem i forskellige forme, og givet dem dyb indsigt, visdom, meditations metoder og metoder til at over-

komme forhindringer. Bogen, der er baseret på lang tids forskning, indeholder beskrivelse af flere kvindelige tibetanske yogier, både dem, der har vandret her på kloden, f.eks. Yeshe Tsogyal, og dem, der stadigvæk er her, f.eks. Khandro Rinpoche, og giver også en uddybende beskrivelse af begrebet "dakini" i alle dets facetter.

404 sider. Engelsk. Pris: Kr. 290,00 inkl. forsendelse.

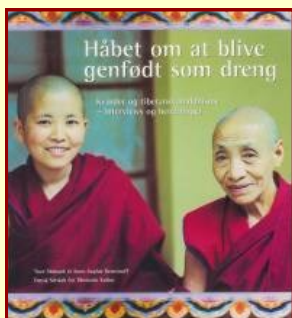

'Buddhist Peace Recipes', af Pushpesh Pant.—En absolut anbefalelsesværdig kogebog med opskrifter fra flere buddhistiske lande, inkl. Tibet, Mongoliet, Japan, Indien, Kina og Thailand. Vi har flere

gange solgt ud af bogen siden vi begyndte at forhandle den i december 2012.

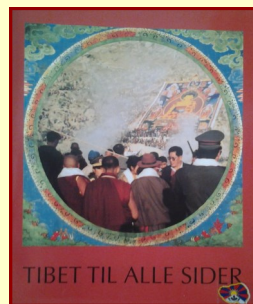
96 sider med smukke farveillustrationer af hver ret. Engelsk. Pris kr. 240,00 inkl. forsendelse.

BØGER PÅ TILBUD

'Håbet om at blive genfødt som dreng', af Anne-Sophie Bernstorff og Tove Ahlmark. —Bogen trækker en linje fra de første kvinder omkring Buddha over de store, kvindelige tibetanske buddhistiske mystikere Yeshe Tsogyal, Macig Lapdron og Jetsun Lochon frem til nonner i eksilklostre i og omkring Dharamsala i Nordindien i dag.

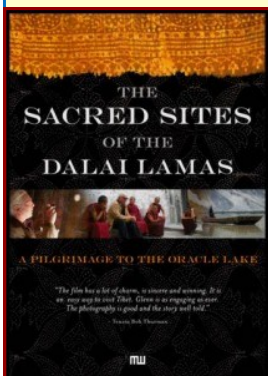
84 sider. Dansk. Pris: kun kr. 50,00 + 40 kr. i porto.

'Tibet til alle sider', (flere forfattere, udgivet af Dansk Selskab for Tibetansk Kultur og Støttekomiteen for Tibet). —Indeholder en beskrivelse af alle aspekter af den tibetanske kultur, inkl. buddhisme, medicin, astrologi, kunst, kunsthåndværk og musik.

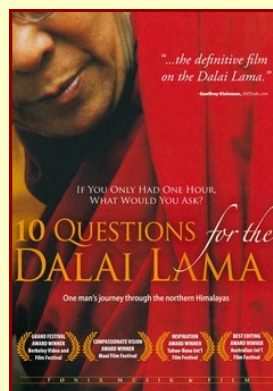
152 sider. Dansk. Pris: kun kr. 50:00 + 40 kr. i porto.

DVD's

'Sacred Sites of the Dalai Lamas— a pilgrimage to the oracle lake', af Glenn Mullin. En meget smuk film fra Dalai Lamaernes og andre store, tibetanske mestres hemmelige pilgrimssteder, bl.a. langt oppe i Himalaya, hvor der aldrig har været filmet før. Filmet af forfatter og oversætter Glenn Mullin. I filmen besøger man huler hvor de store buddhistiske mestre har mediteret, klostre hvor de har undervist og "orakel-søen", Lhamo Lhatso i Tibet, hvor alle Dalai Lamer og andre store buddhistiske mestre har haft deres visioner.

Ca. 2 timer. Engelsk. Pris: kr. 200,00 + 32 kr. i porto.

'10 questions for the Dalai Lama', af filmproducent Rick Ray. En meget smuk film, der veksler mellem interview med Dalai Lama og fantastiske scenarier fra klostre, huler og smukke bjerge i Himalayaområdet, samt information om forskellige aspekter af tibetansk buddhisme. En meget smuk film.

Ca. 85 minutter. Engelsk. Pris: kr. 200,00 + 32 kr. i porto.

ARMBÅND

Alle armbånd, bortset fra dem, der er lavet af glasperler, er lavet af en metallegering, kaldet "white metal". Indeholder ikke nikkel. Alle armbånd koster 80 kr. stk. Ring os hvis du gerne vil bestille. Telef.: 40 17 13 72. (Se vores udvalg af armbånd og øreringe på vores hjemmeside: www.dstk.dk/butik).

PLAKATER

Manjushri
Kr. 80,00

Hvid Tara
Kr. 80,00

ISSN: 1397-9248

Tryk: Chronografisk, Århus.

**Dansk Selskab for
Tibetansk Kultur,**

Jansvej 12, 2. tv.

2300 Kbh. S.

Tlf. 40 17 13 72

dstk.info@gmail.com

<http://www.dstk.dk>

